

”Vi må elske Kirken så mye vi kan”

I anledning av at man 26. juni igjen skal feire den hellige Josemarías dødsdag, vil vi her gjengi et direkte vitnesbyrd om det som skjedde denne dagen i 1975.

26.06.2006

Se: Nyheter om messer rundt om i verden for den hellige Josemarías festdag og Liturgiske tekster på forskjellige språk for å feire den hellige messe 26. juni.

Maria Pilar de Meer de Rivera også kalt "Chus" bor i Barcelona. Hun ble født i Valladolid under borgerkrigen og ble kjent med Opus Dei det året hun tok artium. Siden studerte hun medisin ved Navarra-universitetet. Etter fullførte studier flyttet hun til Roma. Der var hun den hellige Josemarías medarbeider når det gjaldt å styre Opus Dei og var leder for "Colegio Romano de Santa Maria", et internasjonalt studiesenter. Opus Deis grunnlegger besøkte ved flere anledninger denne institusjonen, som da lå i Castelgandolfo. Den siste gangen han besøkte den var på sin egen dødsdag, 26. juni 1975.

"Jeg husker den dagen som om det var i går," sier doktor de Meer. "Den hellige Josemaría var på besøk i Villa delle Rose, som huset heter. Vi hadde sett enormt frem til hans besøk. Han kom klokken 10.30 sammen med monsignor Álvaro del Portillo og

monsignor Javier Echevarría. Han hadde med seg en krystalland som presang. Han sa at besøket hos oss var det siste i Roma, han skulle siden ut på en reise.”

Den hellige Josemaría hadde deretter et kort uformelt møte med de tilstedeværende. Chus forklarer nærmere: ”Liksom så mange andre ganger satte han seg ved siden av peisen i stuen. Det ble et møte i en varm og inderlig atmosfære. Til tross for at han var så trett ville han vie en stund til å undervise sine døtre.”

Å TJENE KIRKEN

”Ved en tilfældighet var det første gang det i Colegio Romano fantes studenter fra alle fem kontinenter,” fortsetter de Meer. ”Den hellige Josemaría interesserte seg derfor for de som sist hadde kommet til Roma, det var studenter fra Kenya og Filippinene og fremfor alt fra Japan. Han ba dem utnytte studietiden godt

og viste sin faderlige omsorg ved å oppmuntre dem til ikke bare å studere men også drive sport og hvile når de følte at de hadde behov for det.”

”Dagen før hadde vært årsdagen for de tre første Opus Dei-prestenes vielse. Han ville snakke om det og minnet de nærværende, som alle var kvinner, om at: *Dere har også et prestelig sinn... Med dette prestelige sinn kan og bør dere hjelpe til, og sammen med Guds nåde og det ministerielle presteskap (...) kommer vi til å utføre et godt og effektivt arbeid.* Litt senere la han til: *Vi må elske Kirken og paven mye, uansett hvilken pave det er. Be Herren om at vår tjeneste for Kirken og for den hellige Far blir til stor nytte.*”

I dette samværet fortalte en jente fra Chile grunnleggeren om de dåpshandlinger, skriftemål og førstekommunionsfeiringer som fant

sted på en øy i det sørlige Chile i sammenheng med en katekeseundervisning som hun hadde deltatt i. ”Jeg ble rørt om over den hellige Josemarías svar,” sier Chus, som husker nøyaktig hvilke ord grunnleggeren brukte: *Tenk på at det ikke var noe dere kunne rose dere selv av. Dette skjedde på grunn av Herrens lidelse, Herrens smerte, på grunn av alt arbeid, alt strev som Guds mor har lagt ned, på grunn av vår alles bønn (...) på grunn av Kirkens hellighet. Det kunne se ut for dere som om det var resultatet av deres arbeid, men det ville være hovmodig å tro det.* Den hellige Josemaría ”sa disse ordene ettertenksomt, i en tone som på en naturlig måte avspeilet dybden i hans tro, og det var en oppfordring til å være ydmyke,” legger Chus til. Møtet ble avsluttet med at han sa noen ord om rikdommen som for en kristen ligger i hverdagslivet og ”de små detaljene som dukker opp i dagens løp”.

På dette tidspunkt sa den hellige Josemaría at han ikke følte seg vel. ”Vi avbrøt samværet selv om han prøvde å berolige oss ved å spøke og vifte bort det faktum at han ikke følte seg vel. Etter å ha hvilt noen minutter på et kontor, bega han seg til garasjen for å dra tilbake til Roma. Med sitt vanlige gode humør sa han: *Tilgi meg, kjære døtre, for at jeg har vært til bry for dere.* Han bøyde kne foran det aller helligste i tabernaklet, og tok farvel. Klokken var ti på halv tolv om morgenen. Noen minutter på tolv kom han til Roma. Han gikk inn på kontoret der han pleide å arbeide og falt død om.”

DON ALVAROS BEHERSKEDE SMERTE

Conchita Areta Romero, som er fra Navarra men har bodd mange år i Barcelona, opplevde grunnleggerens død i hovedkvarteret. Hun var vitne til den beherskede smerten hos

monsignor Álvaro del Portillo, som var den hellige Josemarías medarbeider og som ble hans etterfølger i Opus Dei.

”Rundt klokken ett midt på dagen,” forklarer Conchita, ”sa don Álvaro til oss at vi skulle be for en meget presserende sak.” Hun fattet ikke at de holdt på å be for grunnleggerens liv. I det øyeblikket fikk han sykesalvingens sakrament og man forsøkte å gjenopplive ham. ”Rundt klokken kvart på to fikk vi vite at den hellige Josemaría var død. Stillheten begynte å vise seg med samme styrke som smerten,” minnes hun.

Videre minnes hun følgende: ”Jeg har alltid takket Gud fordi jeg var i stand til å hjelpe til med å ta hånd om den hellige Josemarías livløse kropp. Hans ansikt utstrålte fred. Etter å ha forberedt klærne som man kledde ham i, og ordnet for den første *corpore in sepulto*-messen som

monsignor Álvaro feiret, fikk jeg mulighet til å holde vakt ved den hellige Josemarías legeme ved daggry 27. juni. Jeg fikk oppleve mange tegn på respekt og kjærlighet som ble vist av alle dem som kom for å våke ved hans legeme. Det var personer både fra Kirken og fra det sivile liv, tjenestemenn, unge og gamle, mødre med små barn. Den siste *corpore in sepulto*-messen som også ble feiret av monsignor Álvaro ble spesielt gripende. Monsignor Álvaro, som vi alle betraktet som en eldre bror, ba oss om nye troskapsforsett. Jeg husker hvordan han fremhevet et karakteristisk trekk hos den hellige Josemaría, og oppmuntret oss til å etterligne det; hans ydmykhet og ønske om ikke å påkalle oppmerksomhet.”

Tilslutt sier Conchita: ”Det var virkelig vanskelig å venne seg til tanken på at han ikke lenger var blant oss. Han var en så levende

person som deltok i alle husets små detaljer. Vi kjente til og med den fysiske nærheten av hans legeme i krypten til Santa Marias kapell (nå prelatkirken). Vi følte fra første øyeblikk at han var med oss fra himmelen og det gjorde at vi følte oss ansporet til med ny energi å kjempe for å virkeliggjøre i våre liv det han hadde lært oss med sitt.”

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/vi-ma-elske-kirken-sa-mye-vi-kan/> (18.03.2026)